

Царь Крезъ е привързанъ о стълпа посредъ.
Нафърлени долу подъ него безредъ,
Лежжтъ царедворци и стари боляри,
До вчера на радостъ—на смъртъ днесъ другари.
А по-отстрана, подъ разкошенъ заслонъ,
Киръ гордо е седналъ на царский си тронъ.
Той махна съ ръка и тръби протръбиха
И буйно литаври нататъкъ забиха;
Простора процепи стохиледенъ кликъ.
Избухна огънь — и изчезна за мигъ
Високата клада средъ пламъци димни...
Жреците запяха свещенни си химни...
Тогава оброни Крезъ тъжно глава,
И въ тъмна му паметъ неясни слова
Възникнаха мигомъ и пакъ потъмняха,
Катъ искрици плахи избили изъ праха.
И впери далеко предсмъртний си гледъ
Той, негли да схване по свежия следъ,
Това що въ душа му изгре и пропадна...
Но близу при него му погледа падна,
И видя той Сарди повъргнати въ прахъ, —
Другари клетници — и гордия врагъ
Какъ съ радостъ свирепа надъ тяхъ се издява;
И спомни си той за предишната слава,
За своите богатства. И спомни си вмигъ
Неясните думи... Средъ дивия викъ
Трикратно се счу откъмъ стълпа да стоне
Гласъ сдавенъ: «Солоне, Солоне, Солоне!»
Царь Киръ се подѣе на високий си тронъ,
И сепнатъ се вслуша въвъ глухия стонъ, —